

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji!

Nadamo se da će Vas ovaj broj „Kateheze“ još uvijek naći na vašim radnim mjestima. Premda je školska, a vjerojatno kod mnogih i vjeronaučna godina, ukoračila u zasluženi predah, neće biti na odmet da se, bez velike trke i žurbe, pregleda pređeni put. Vrijeme od deset mjeseci sustavnog katehetskog rada s određenom skupinom ljudi, sigurno je donijelo svoje plodove, ali vjerojatno i neka pitanja, neke nerješene probleme pa i slabosti zbog kojih sam kateheta treba reći: Oprosti mi Gospodine! Zaključiti prijašnju vjeronaučnu godinu bez „inventure“ značilo bi u najmanju ruku ne postaviti se odgovorno prema narednoj. Nekoliko sati iskrenog, osobnog a i zajedničkog vrednovanja učinjenog posla može uštediti puno vremena a i živaca za budućnost.

U krug vrednovanja pređenog puta svakako bi trebalo unijeti slijedeće elemente: osobno zalaganje s obzirom na pripremanje katehetskih jedinica; ponude pod vidom sadržaja, metodoloških razrada; proučavanje naslovnika; ambijenta iz kojeg potječu; razine kulture koju posjeduju; usvojenih odnosno neusvojenih vjerskih vrednota. Nikako se ne bi smjelo izgubiti iz vida da kateheta nije onaj čija je dužnost samo pretakati, nego crpsti zajedno sa vjeroučenicima. Zbog toga trebalo bi svakako ispitati i dijalošku komponentu održanih vjeronaučnih jedinica. Često puta događa nam se da dajemo odgovor na ne postavljena pitanja a za ona goruća nemamo dovoljno sluha, interesa pa ako hoćete i znanja. Nije li to upravo područje, neispitano i bolno, zbog kojega vjeroučenici nakon dugogodišnjeg pohađanja vjerske pouke okreću leđa ne samo Crkvi nego često puta i Bogu samom? Nije rečeno da će drugdje naći bolje i uvjerljivije odgovore ali svakako stvoreno je kod nekih uvjerenje, koliko opravdano, a koliko ne! – da vjerska pouka nema sluha za ono što njih muči i progoni, nije dostatna alternativa drugim ponudama, nije toliko privlačna niti uvjerljivo kritična da bi mogla sačuvati svoju koheziju draž. Ako bi ovo uvjerenje zahvatilo katehete kao što masovno zahvaća vjeroučitelje, barem one određene dobi, onda bi stvarno došao kraj svakoj šali.

Da do toga ne bi dolazilo, onda katehete bez odgađanja, iskreno i objektivno trebaju analizirati svaki svoj potez, svaku izjavu vjeroučenika, a naročito stavove i opredjeljenja koja uvlače u igru cjelokupni život. Zato katehetska znanost ne prestaje podvlačiti važnost redovitog i sustavnog vrednovanja učinjena posla, otklanjanje nedostataka, produbljivanje spoznaja koje se

odvija bilo na znanstvenoj bilo na duhovnoj razini; vrednovanje katehetskih pomagala, njihove adekvatnosti odnosno neadekvatnosti u tretiranju konkretnih životnih problema; vrednovanje svega onoga čime se kateheta služi da pripremi jednu vjeronaučnu cjelinu.

Bila bi prava šteta i pomalo neoprostivi grijeh kada si katehete ne bi odvojili na koncu svake vjeronaučne godine nekoliko sati da provedu u djelo ovo, od svih kateheta i katehetskih praktičara, preporučljivo načelo! Iz toga bi mogle proisteći: sugestije za autore katehetskih pomagala, mogle bi se roditi nove ideje koje bi bile od sveopće koristi, podigla bi se kvaliteta sustavne katehizacije, omogućila bi se izmjena ideja i iskustava, otklonio bi se rizik misterioznosti vlastitog stila i načina katehiziranja te bi se postiglo da Riječ Božja bolje „trči i raste”. Pa ne propustimo ovaj put tu tako važnu i za naše katehizante sudbonosnu priliku!

Što nam donosi ovaj broj „Kateheze”? Prije svega on nastavlja od njegova Uredničkog vjeća već davno zacrtani program, naime da u Godini mladih usmjeri svoju pažnju prvenstveno na katehezu dotične dobi. Ona ima svoje pomalo specifične sadržaje, a nadasve svoju specifičnu metodologiju. Zbog toga smo otvorili ovaj broj vrlo iscrpnom studijom našeg uvaženog intelektualca prof. dr Ante Kusića: „Integracija vjere i života kao konkretni cilj odgoja mladih ljudi”. Pitanje pravilne integracije vjersko-životnih vrednota jest pitanje adekvatnog promicanja kršćanstva; zato svako zaobilaženje ovoga načela može biti sudbonosno za spasenjski vid navještene Riječi Božje. Naš se Autor znalački hvata u koštac s najbitnijim elementima ovog katehetskog pristupa. Dotični prilog jest platforma za uvođenje u glavnu problematiku ovog broja, naime biblijske sadržaje, odnosno načine rada s njima u katehizaciji mladih. Tu tematiku pod naslovom: „Odgajanje u vjeri i Biblija – s osobitim osvrtom na djecu” pedantno i sustavno obrađuje dr Adalbert Rebić. Bogatstvo informacija i jasnoća razmišljanja biti će od velike koristi našim pastoralnim djelatnicima ako znadnu zgrabiti u ovaj prilog krcat vjerskom porukom.

Prilog dr Jerka Fućaka: „Biblija trajni 'katekizam'” po mnogo čemu jest novost u sagledavanju biblijskih sadržaja te općenito način služenja Biblijom u katehezi. Autor se potrudio da napravi veliki izbor bilo domaćih bilo stranih izdanja kojima bi se mogao poslužiti kateheta na vlastitu korist i na korist svojih vjeroučenika.

Što je sve moguće učiniti kroz dijalog koji je nadahnut biblijskim sadržajima, pokazuje nam dr Nikola Hohnjec. Jednostavno, ali uporno da naslutiti da je dijalog blagodat za solidnu katehizaciju.

S biblijskog područja potječe i prilog dr Mate Zovkića a nosi naslov: „Biblijski satovi s mladima i odraslima”. Biti će od velike koristi svakom onom koga zanimaju smjernice crkvenog učiteljstva za rad s Biblijom u katehezi. Osobita karakteristika ovoga priloga jest praktičnost.

Budući da ove godine Katehetski salezijanski centar slavi svoju desetgodišnjicu opstojanja, uvrstili smo u ovaj broj i kratki prikaz njegova nastajanja i djelatnosti. Na jedan ovakav način vjeroučitelji će imati sažet ali bitan pogled u cjelokupnu djelatnost ove pomalo karakteristične i specifične institucije u nas.

Vjerujemo i nadamo se, dragi vjeroučitelji, da će i ovaj broj našeg zajedničkog časopisa privući vaše oko, vaš razum i vaše srce.

UREDNIŠTVO